

betegnes som rationel; endogsaa Skatter med samme Navn er af højst forskellig Karakter. Den kommunale Grundskyld betegnede sikkert for Byernes Vedkommende et Frømskridt hen imod det rationelle, medens den for Landets Vedkommende betød et Tilbageskridt fra noget mere rationelt. Den gamle Hartkornsbeskatning var en rationel Beskatning, navnlig under Hensyn til den Tid, da den var givet, men den var ikke fulgt med Tiden, og navnlig den Omstændighed, at det kun hvilede paa en Vurdering af Jordens Bonitet uden noget som helst Hensyn til dens Beliggenhedsværdi, gjorde, at den ikke længere var rationel. Jeg skal ikke gennemgaa disse Beskatningsformer, men kun henvise til Bemærkningerne, idet jeg udtaler den Mening, at Indførelsen af en Lov efter de Hovedregler, her er foreslaaede, vil give det rationelle Grundlag, idet den beskatter Jordværdien, nemlig de Værdier, som er skabte af Samfundet, og fritager de Værdier, som er skabte ved det enkelte Menneskes Arbejde.

Hvad angaar den finansielle Virkning for Kommunerne af en saadan Indførelse af Grundskyld er Forholdet det, at Lovforslaget vil virke højst forskelligt. De kommunale Ejendomsskatter udgjorde i 1917—18 i alt her i Landet 44,8 Mill. Kr. Jeg skal henvise til, at der i Bemærkningerne er udførlige Tabeller over disse forskellige Skatters Udvikling, og at de Tal, som jeg særlig fremhæver, ogsaa findes i disse Tabeller. Naar man i en af Tabellerne for Skatterne paa fast Ejendom i samtlige Kommuner i 1917—18 finder Tallet 45,8 Mill. Kr. i Stedet for, som jeg før nævnte, 44,8 Mill. Kr., maa man ikke tro, at det ene af disse to Tal er fejl. Dette sidste Tal er nemlig kun de egentlige Ejendomsskatter, idet enkelte Skatter i Hovedstaden og Byerne er fradragne. De kommunale Ejendomsskatter var altsaa i 1917—18 44,8 Mill. Kr.

Den afgiftspligtige Jordværdi efter det Lovforslag, som her forelægges, er beregnet til at udgøre ca. 3 039 Millioner. Det vilde kræve en Grundskyld af 1,475 pCt. til Afløsning. Naar der foreslaas en Grundskyld af 2 pCt., vil det altsaa sige, at der paa de samlede Ejendomme her i Landet vil kunne lægges en forøget Beskatning til Kommunerne af 0,525 pCt. Men Forholdene er højst forskellige i de forskellige Arter af Kommuner. I Landkommunerne vil der til Afløsning af deres nuværende Skatter kræves 1,612, deraf 0,642 til Amtet og 0,970 til Sognekommunen. Efter

Lovforslaget vil Amtskommunen altsaa kunne forøge sine Skatter fra 0,642 til 0,8 og Sognekommunen sine fra 0,970 til 1,2 pCt. Paa Frederiksberg vil der kræves til Afløsning 1,859 pCt., saaledes at der der kun vil være 0,141 tilovers til Forhøjelse. For København vil der kræves til Afløsning 1,433 pCt., saaledes at Københavns Kommune vil kunne forøge Beskatningen med 0,567 pCt. Men for Købstædernes Vedkommende vil der kun kræves til Afløsning 0,699 pCt., saaledes at Købstæderne vil være i Stand til at forøge deres Beskatning af Ejendommene med 1,301 pCt. Dette hænger sammen med hele den forskelligartede Maade, hvorpaa Grundbeskatningen har udviklet sig, og som for Købstædernes Vedkommende har været ganske særlig uheldig, idet Grundskatterne paa et tidligt Tidspunkt er blevet fikseret til et ganske ringe Beløb.

Den Udvikling, som paa Beskatningens Omraade i Kommunerne er foregaaet, gives der i Lovforslaget i forskellige Tabeller et Billede af. Jeg skal her kun nævne nogle karakteristiske Tal, som viser, i hvilken Grad Forholdet mellem Grundskatter og personlige Skatter efterhaanden er blevet forrykket overalt i Landet til Ugunst for de personlige Skatter, udtrykt ved procentvis Forøgelse af disse og Formindskelse af Grundskatterne. I samtlige Landets Kommuner opkrævedes der i Perioden 1905—06 til 1909—10 gennemsnitlig ca. 25½ Mill. Kr. i Grundskatter og 23 Mill. Kr. i personlige Skatter; det vil sige, Grundskatterne udgjorde 49,2 pCt. og Personskatterne 44,7 pCt. Jeg ser her og overalt senere bort fra andre kommunale Afgifter og den Procentdel, disse udgør i den samlede kommunale Beskatning. Naar vi naar frem til Aaret 1917—18, er dette Forhold forandret paa følgende Maade: Der opkrævedes i Grundskat 45,8 Mill. og i Personskat 121,3 Mill. Kr.; altsaa, Grundskatterne var dalet fra 49,2 pCt. til 26,8 pCt., medens de personlige Skatter var steget fra 44,7 pCt. til 71,0 pCt. I de forskellige Arter af Kommuner var denne Forrykkelse af Forholdet højst forskellig. Jeg taler stadig om de samme Gennemsnitsperioder, 1905—06 til 1909—10 og 1917—18; i Tabellerne vil man finde Opgørelsen for Københavns Vedkommende ført frem til 1918—19, men for at beholde samme Sammenligningsaar maa jeg nævne Tallene for 1917—18.

Københavns Kommune opkrævede da gennemsnitlig i den første Periode 6,9 Mill. Kr. i Grundskat eller 52,4 pCt., medens